

Sygn. akt II Ka 186/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Anna Łaszczych**

Sędziowie SO **Marek Konrad**

SO **Magdalena Dąbrowska** (spr.)

Protokolant **Luiza Ustaszewska _ Sęk**

w obecności Prokuratora **Andrzeja Ołdakowskiego**

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2013 r.

sprawy przeciwko **M. Z.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

z powodu apelacji Prokuratury Rejonowej w Wyszkowie

od wyroku Sądu Rejonowego w Wyszkowie z dnia 23 kwietnia 2013r. w sprawie IIK 617/12

orzeka:

I. zaskarżony wyrok zmienia odnośnie punktu II w ten sposób że dowód rzeczowy wskazany w wykazie dowodów rzeczowych Nr 00, pozycja 1 k. 61 nakazuje pozostawić w aktach sprawy

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy

III. koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa

Sygn. akt II Ka 186/13

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Wyszkowie oskarżyła M. Z. o to, że:

w dniu 28 kwietnia 2012 roku w przychodni ginekologicznej w W. przy ul. (...) z torebki damskiej pozostawionej w poczekalni zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...) nr (...) o wartości 1500 zł czym działał na szkodę M. i T. K.

tj. o przestępstwo z art.278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2013r. w sprawie II K 617/12 orzekł:

I. oskarżonego M. Z. uznał za winnego tego, że w dniu 28 kwietnia 2012 roku w przychodni ginekologicznej w W. przy ul. (...) dokonał przywłaszczenia rzeczy w postaci znalezionej na fotelu telefonu komórkowego marki S. (...) nr

(...) o wartości 1500 zł czym działał na szkodę M. i T. K. i czyn tak przypisany zakwalifikował z art. 284 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 3 k.k. skazał go i wymierzył mu karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych

II. na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zwrócił (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością dowód rzeczowy opisany i ujawniony w wykazie dowodów rzeczowych nr 00 pod poz. 1

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 340 złotych w tym kwotę 150 złotych tytułem opłaty

Apelację od powyższego wyroku złożyła Prokuratura Rejonowa w Wyszku na niekorzyść oskarżonego M. Z. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu, iż oskarżony M. Z. dokonał przywłaszczenia znalezionej komórki G. (...) należącej do M. i T. K., a tym samym swym zachowaniem wyczerpał dyspozycję czynu z art. 284 § 3 k.k., podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zwłaszcza w postaci zeznań pokrzywdzonej M. K., a także częściowo wyjaśnień samego oskarżonego wskazuje, iż zachowanie M. Z. zrealizowało znamiona zarzucanego mu w akcie oskarżenia występku z art. 278 § 1 k.k.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść przejawiający się w uznaniu, iż dowód rzeczowy w postaci płyty CD z zapisem wykazów połączeń telefonicznych nadesłanych przez (...) sp. z o.o. wymieniony w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych z dnia 13.08.2012r. i wykazie dowodów rzeczowych nr 00, winien zostać jako zbędny dla postępowania zwrócony operatorowi sieci komórkowej, w sytuacji gdy z uwagi na istotne znaczenie dla sprawy, wskazana płyta powinna zostać pozostawiona w aktach sprawy, zwłaszcza w sytuacji braku w nich jakichkolwiek wydruków z zapisów tej płyty

W konkluzji na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. Prokuratura wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wyszku do ponownego rozpoznania.

W trakcie rozprawy przed Sądem II instancji Prokurator Prokuratury Okręgowej zmodyfikował zarzuty w ten sposób, iż nie poparł zarzutu pierwszego apelacji, natomiast poparł zarzut drugi apelacji i wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o dowodach rzeczowych w postaci płyty CD.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wniesiona przez Prokuraturę Rejonową w Wyszku okazała się skuteczną tylko i wyłącznie w części dotyczącej orzeczenia o dowodzie rzeczowym.

Słusznie w toku rozprawy przed Sądem II instancji Prokurator Prokuratury Okręgowej nie popierał zarzutu z pkt I apelacji.

Przypomnieć należy, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zasługuje na uwzględnienie jedynie, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Nadto dla skuteczności zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, niezbędnym jest wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd w świetle zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach II AKa 329/12).

W realiach przedmiotowej sprawy należy stwierdzić, że do sytuacji takiej nie doszło. Uzasadnienie apelacji sprowadza się jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego.

Prokurator cytując wywody Sądu Rejonowego uzasadniające stanowisko przyjęcia art. 284 § 3 k.k. stwierdza, że na podstawie materiału dowodowego i wywodów Sądu Rejonowego wywieść należy iż oskarżony wyczerpał znamiona art. 278 § 1 k.k. .

Sąd II instancji rozstrzygając w przedmiotowej sprawie nie dostrzegł w wywodach prokuratora prawidłowości podawanych faktów, ani też zasad logiki czy doświadczenia życiowego . Dalej prokurator uzasadniając swoje twierdzenia analizuje pojęcie rzeczy zgubionej i stwierdza iż materiał dowodowy nie daje podstaw do stwierdzenia, że pokrzywdzona telefon zgubiła. Prokurator na tę okoliczność przywołuje zeznania pokrzywdzonej. W ocenie Sądu Okręgowego z przywołanych przez prokuratora zeznań pokrzywdzonej jednoznacznie wynika , że pokrzywdzona nie wiedziała co się działo z jej telefonem, pozostawała w przekonaniu że telefon włożyła do torebki i mogło tak być, to nie oznacza, że telefon ten nie mógł jej wypaść, zresztą świadek podała iż nie wyklucza takiej możliwości. Prawdopodobieństwo na które się powołuje prokurator jest rzeczą ulotną i prokurator winien wiedzieć, że prawdopodobieństwo nie jest dowodem w sprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego z zeznań pokrzywdzonej wynika jasno, że nie wiedziała ona co się stało z telefonem, wiedziała jedynie że miała go przy sobie będąc w przychodni ginekologicznej.

Dalej prokurator dokonuje analizy wyjaśnień oskarżonego, której to analizy dokonał już Sąd Rejonowy , a okoliczności podnoszone przez prokuratora nie mają żadnego wpływu na ocenę kwalifikacji prawnej czynu przejętej przez Sąd.

W ocenie Sadu Okręgowego w oparciu o całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jego wszechstronną analizę Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny w sposób prawidłowy .

Odnośnie II zarzutu Sąd Okręgowy uznał, iż rzeczywiście Sąd Rejonowy nie prawidłowo rozstrzygnął w tej kwestii. Jednakże w ocenie Sądu Okręgowy sam zarzut w tym zakresie błędu w ustaleniach faktycznych jest postawiony nieprawidłowo, powinien być postawiony zarzut obrazy prawa procesowego art. 230 § 2 k.p.k. W tej jednak sytuacji prokurator sam musiałby się przyznać do popełnionego błędu na etapie postępowania przygotowawczego, łatwiej więc było zarzucić błąd w ustaleniach faktycznych.

Podkreślić należy, iż Sąd Rejonowy popełnił błąd, jednakże nie można pominąć postępowania Prokuratury. Bowiem już prokurator na etapie postępowania przygotowawczego popełnił błąd uznając przedmiotową płytę za dowód rzeczowy w sprawie.

Prokuratura zwróciła się do (...) o nadesłanie zestawienia konkretnych połączeń telefonicznych . Zamiast wydruków została nadesłana płyta z żądanymi informacjami. W związku z tym zostaje wydane postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych. Jako podstawę orzeczenia wskazano art. 228 § 1 i 2 k.p.k. i art. 230 k.p.k.

Orzeczenie to jest kuriozalne, art. 228 i 230 k.p.k. mieszczą się w rozdziale „Zatrzymanie rzeczy. Przeszukanie”. Dowód zaś w postaci płyty nie został uzyskany w żaden z tych sposobów. Nie był to przedmiot znaleziony wydany podczas przeszukania.

Płyta ta od początku nie powinna być traktowana jako dowód rzeczowy, a jako informacja która powinna zawierać się w aktach sprawy i być wymieniona wśród innych dowodów do ujawniania w akcie oskarżenia.

Skoro prokurator popełnił błąd i płyta ta została uznana za dowód rzeczowy Sąd musiał coś z nią zrobić.

Wybrnął z tego nieprawidłowo, bo kazał ją zwrócić na podstawie przepisu który nie dotyczy tego rodzaju dowodów, ponieważ płyta ta nie była nikomu zatrzymywana.

Należało po prostu pozostawić ją w aktach sprawy, jako dokumentację dowodową w myśl § 385 ust. 1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 318 z późn. zm.) ze zwróceniem uwagi prokuraturze o nieprawidłowej decyzji w zakresie uznania płyty za dowód rzeczowy w sprawie.

Z powyższych względów należało zmienić zaskarżone orzeczenie w zakresie orzeczenia o dowodzie rzeczowym.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.